

memorii | jurnale | călătorii

David Neașu (n. 18 iulie 1960, București) este alpinist și explorator. A participat la zeci de expediții pe marii munți ai lumii: Kilimanjaro, Muntele Kenya, Ruwenzori, McKinley, Aconcagua, Huascáran, Illimani, Cotopaxi, Klucevskia, Carstenz Pyramid, Vinson etc. În 2003 a organizat și a condus prima expediție românească pe vârful Everest, din masivul Himalaya. A explorat zone mai puțin cunoscute de pe toate continentele, parcuri naționale din Africa, jungla amazoniană din Peru, Brazilia și Columbia, precum și taigaua siberiană. A urmărit viața populațiilor indigene din Peru, Papua Noua Guinee, Kenya, Uganda, Tanzania, Insula Paștelui, Noua Zeelandă, Australia, Tasmania, Borneo, Alaska. Este pasionat de pescuitul la răpitor cu năluci artificiale.

Ruxandra Hurezean a absolvit Facultatea de Istorie și Filosofie din Cluj-Napoca, cu specializarea sociologie. Lucrează în presă de peste 30 de ani, timp în care s-a specializat în reportajul social. A condus redacții și a contribuit la înființarea de publicații, lucrând atât pentru presa locală, cât și cea națională. Este autoarea a cinci volume de reportaje, memorialistică și proză scurtă. A fost premiată în mai multe rânduri de către Asociația Profesioniștilor din Presă Cluj și a primit Premiul Mass-Media al Ambasadei Germaniei la București, pentru reportajele privind istoria și prezentul minorității germane din România.

DAVID
NEACȘU CARTEA
ÎNĂLȚIMILOR

POVESTEA UNEI VIEȚI DE EXPLORATOR

Redactată de Ruxandra Hurezean

Prefață de Dinu Mititeanu

 HUMANITAS
BUCUREȘTI

*Tatălui meu,
care a murit când aveam 12 ani.*

Cuprins

Prefață de Dinu Mititeanu 8

Înainte de drum 13

TRILOGIA AFRICANĂ 17

AMERICA 51

RUSIA 99

EVEREST 117

EXISTĂ VIAȚĂ DUPĂ EVEREST 149

INIMA ALPINISTULUI 261

Mulțumiri 317

Postfață de Ruxandra Hurezean 319

Prefață

de Dinu Mititeanu

De câteva minute am terminat de citit fascinantul manuscris al cărții pe care o aveți în mână. Mă simt ca după o ascensiune mult dorită: obosit, dar mai ales fericit. În plus, mă sperie gândul că nu voi fi la înălțimea rugăminții lui David de a-i scrie o prefață. E un haos în capul meu, pe care nu știu dacă și cum voi reuși să-l ordonez. Probabil m-a ales pe mine – ceea ce mă surprinde și mă onorează – știind că și pentru mine, și pentru draga mea Marlene muntele a fost și este un mod de viață. Dar nivelul meu e foarte departe, obiectivele mele sunt mult mai jos – ca altitudine și riscuri – față de incredibilele sale expediții.

Vârful Margherita, munții Ruwenzori, Uganda, 2011
Paginile anterioare: vârful Everest, munții Himalaya, 2003

Încă de la primele pagini, David mărturisește: „La Revoluție, în iarna lui '89, noi strigam pe străzi numele munților la care visam: Everest! Mont Blanc! Kilimanjaro!“ Dar, la fel ca mine, nici David n-a putut pleca spre ele imediat după căderea odioasei Cortine de Fier, căci rămăsese o cortină economică: lipsa banilor ne împiedica să ne urmăm visurile. Iar pentru Alpi mai era și o cortină diplomatică – imensele cozi la ambasade.

Îl știu bine pe David și i-am urmărit mereu activitatea, și totuși am fost uluit de ce am aflat din această carte! M-au uimit numărul, varietatea, originalitatea expedițiilor lui, precum și îndrăzneala și curajul de care a dat dovadă tot timpul. Mi-a amintit de un proverb, „Acolo unde există voință, există și o cale“, dar și de ceea

ce spunea Plutarh: „Curajul este începutul biruinței“. Și apropo de curaj, în 1994 s-a decis să plece în Africa – episod despre care mărturisește: „Tot ce știam noi despre Africa era ce citiserăm în biblioteca profesorului Marcian Bleahu. Nu exista internet, nu aveam filme sau reviste din străinătate. Lumea noastră abia se dezghețase și eram încă buimaci și foarte însetați să recuperăm timpul pierdut“. După prima expediție dincolo de fosta Cortină de Fier, pe Kilimanjaro, a spus: „Muntele este scopul vieții mele, asta voi face toată viața – voi escalada munți, fiindcă asta este sensul meu de a exista“. Și, cum veți afla, și-a dus gândul până la capăt, asta a făcut până acum și asta face și în prezent.

Vă veți da seama că n-a fost deloc simplu ca aceste aventuri – câte au încăput într-o singură carte – să fie consemnate, sistematizate, repartizate pe capitole. Rezultatul este o carte incredibil de vie și captivantă – citind-o, ne simțim undeva la o cabană sau la un foc de tabără și îl ascultăm pe cel care ne povestește despre una din expedițiile sale. Este scrisă într-un stil plăcut, parcă auzim vocea caldă și molcomă a lui David. Ne simțim acolo, lângă el, un însoțitor nevăzut, un părtaș la toate emoțiile, incertitudinile, eforturile. Tremurăm când se află în situații dificile, mai ales în acele ascensiuni în care coechipierii nu mai aveau forța fizică sau mai ales forța psihică de a-l însoți în ultima etapă a ascensiunii (care de obicei era cea mai dificilă, cu riscuri mai multe și mai mari). Ne simțim, desigur, părtași mai ales la bucuriile călătoriilor lui David. Bucurii care sunt cu atât mai mari, cu cât ele nu sunt servite pe tavă, ci obținute cu multe eforturi și riscuri.

La întoarcerea din expedițiile sale, majoritatea prin locuri abordate de puțini compatrioți, a făcut de multe ori expuneri și a prezentat imagini dintr-o altă lume. Mereu m-am întrebat de ce nu publică o carte. Cartea de față e o sinteză după o viață de mers pe munte, dar și prin alte fascinante și îndepărtate locuri ale Terrei: Tanzania, Kenya, Antarctica, Papua Noua Guinee, Everest, Alaska, Noua Zeelandă, Tasmania, Vietnam, Kamceatka, Peru, Bolivia, Chile, Galápagos, Insula Paștelui, Țara de Foc și altele. Toate aventurile lui David m-au trimis cu gândul la o carte întrucâtva similară, *Sposedania unui neînvins* a lui Marcian Bleahu, de care David amintește cu admirație și recunoștință.

David – care adunase în suflet o mare cantitate de frumoase și emoționante amintiri – și-a dat la un moment dat seama că „nimic nu are rost dacă nu este împărtășit“. L-aș contrazice/completa: are rost pentru tine însuși, dar ar fi păcat ca un om precum David să nu le ofere și altora din vasta sa experiență. Fără îndoială că unii cititori își vor spune „Dacă David a reușit toate astea, fără să aibă o familie bogată care să fi călătorit mult, fără o bibliotecă mare acasă, oare eu n-aș putea?“ David ne vorbește mult despre locurile pe care le-a văzut, dar ne destăinuie și *cum* le-a parcurs – cu mari și uneori riscante eforturi, mergând prin zăpadă și pe gheață, pe stâncă de multe ori friabilă, prin jungle, prin deșerturi, prin mlaștini, prin locuri în care unii oameni trăiesc ca în urmă cu sute de ani.

Am remarcat că David, deși își dorea foarte mult să urce pe munți, nu a fost un colecționar de vârfuri urcate și de locuri vizitate. Deși mai avea, desigur, multe obiective pe listă, el revenea deseori la unele dintre cele atinse deja, din dorința de a le revedea și de a cunoaște alte detalii din acea zonă fascinantă. În plus, revenea și din altruism, din dorința de a oferi bucurie din bucurie, de a le arăta și altor pasionați de munte sau unor persoane dragi locuri care i-au intrat definitiv în suflet.

Primul capitol al cărții este dedicat primei sale expediții post-decembriste: ascensiunea celor două mari vârfuri africane. Veți afla ce curaj a avut în 1994, ce mari dificultăți a înfruntat ca să se documenteze, să obțină echipament, valută, însă a dovedit în final că, dacă vrei neapărat, poți! Dintre vârfurile africane urcate, cel mai drag i-a devenit Ruwenzori (pe care l-a urcat prima dată abia în 2004) – dovada e că l-a urcat de șapte ori! Undeva scrie mai apoi: „De atunci, am dus poate 50 de oameni pe Ruwenzori“. O altă mare dragoste i-a devenit mai apoi America de Sud. Citez: „Dacă ar fi femei, cred că Africa mi-ar fi soție, iar America de Sud – amantă“. Veți afla de ce!

Veți remarca faptul că David avea în permanență nu doar dorința de a urca pe munți, ci și o puternică năzuință de a cunoaște, de a descoperi zone noi, mai puțin umblate, oameni noi, de a trăi emoții noi, experiențe noi... Undeva scrie: „Fac aceste expediții în primul rând ca să cunosc lumea, să o văd cu ochii mei, să o simt

și să mi-o adaug mie. Să o adaug vieții mele. Muntele este pretextul principal, dar scopul pentru care umblu este să cunosc lumea“.

Și nu în ultimul rând, am avut norocul să fiu prezent la o secvență din „laboratorul facerii cărții“. David nu povestea doar pentru jurnalista Ruxandra Hurezean, care a scris textul pe care îl veți citi, ci retrăia evenimentele. Și o făcea ca un actor: cu vocea, cu mimica și mai ales cu ochii. Au fost niște momente magice, în care eram toți trei cuprinși parcă de o vrajă. Citind această carte veți avea multe surprize, așa cum a avut și David mereu de-a lungul vieții. Vă dau un singur exemplu: una dintre marile lui surprize a fost să audă limba maternă în locuri îndepărtate precum Nairobi, La Paz, Arequipa, Noua Zeelandă, Kamceatka, Antarctica, Insula Paștelui, Tasmania.

Eu am să mă opresc acum și am să vă las pe dumneavoastră să le descoperiți mai departe, însoțindu-l pas cu pas pe David. Sunt convins că la final veți spune „Ce păcat că s-a terminat!“

Cluj-Napoca, 2023

În tabăra de bază, Everest, Tibet, 2003

Înainte de drum

Plecând mereu, / Încerc să tocesc

Frica de moarte. —Marin Sorescu

De trei săptămâni parcă am fluturi în stomac. Urmează să mă întâlnesc cu cea care ar trebui să mă ajute să scriu această carte. De dimineață, când să las mașina la aeroport, nu pot intra în parcare. Barierele nu funcționează. Mă întristez puțin, mi se pare un semn rău. Alung gândul, mi-e rușine cu el. Ce Dumnezeu, am plecat din aeroportul ăsta de sute de ori, spre destinații de pe tot globul. De multe ori fără bani destui, fără informații, fără să știu ce mă așteaptă la capăt și nici dacă o să ajung acolo.